

29 Νοεμβρίου 2014

Μια προσωπική εμπειρία που ήθελα να μοιραστώ μαζί σας.

/ [Γενικά](#)

Φωτο:youtube.com

Είχα σχολάσει από τη δουλειά μου και επέστρεφα με τα πόδια στο σπίτι. Το μυαλό μου ήταν σκοτισμένο με τα προβλήματα της δουλειάς. Στενάχωρα τα πράγματα. Επιταγές που περίμεναν να πληρωθούν, έξοδα που έτρεχαν και από δουλειά... ελάχιστη! Σκέφτηκα ότι θα πρέπει να κλείσω το μαγαζί μου. Με έπιασε απελπισία. Πώς θα το κλείσω; Που θα βρω δουλειά αυτή την εποχή; Τι θα κάνω; Πώς θα τα βγάλω πέρα; Πνιγόμεν.

Είχε πια δύσει ο ήλιος όταν με αυτές τις σκέψεις έστριψα και μπήκα στο δρόμο που είναι το σπίτι μου. Ένιωθα το σκοτάδι να με αγκαλιάζει, σώμα και μυαλό...

Ξαφνικά «είδα» μπροστά μου, λευκοντυμένο τον Πατέρα Δημήτριο, τον πνευματικό μου που από χρόνια είχε κοιμηθεί:

«Δημητράκη, τί μάθαμε να λέμε;», είπε και μετά άρχισε χαμηλόφωνα με ρυθμό:

«τίποτα στο δρόμο δε μας σκιάζει ούτε η μπόρα ούτε το χαλάζι...» , σαν να κοντοστάθηκε λίγο, με κοίταξε χαμογελαστά και συνέχισε

«έχουμε μαζί μας το ΧΡΙΣΤΟ!!! Σύντροφο χαράς, Πατέρα και αδελφό! Εμπρός με μια ψυχή...» και ότι και αν ήταν εκείνο που «έβλεπα» χάθηκε αφήνοντας ένα γλυκό συναίσθημα και ένα φως στην ψυχή μου.

Από εκείνη την μέρα, άλλαξε η ζωή μου. Ήξερα ότι δεν ήμουν μόνος μου. Είχα ανακαλύψει πάλι τον Χριστό μας. Ήταν πάντα εκεί όταν ήμουν στεναχωρημένος. Του μιλούσα και αισθανόμουν μια γλυκιά παρηγοριά. Μετά σιγά-σιγά το παράπονο καταλάγιασε. Αφέθηκα σε Εκείνον και του έλεγα «γεννηθείτω το θέλημα σου!». Το άγχος και η πίεση έφυγαν και με πλημμύριζε μια χαρά. Δεν ήξερα τι να του πω τώρα, και έτσι άρχισα να λέω «δόξα σοι ο Θεός ημών!» μέσα στην ανεξήγητη χαρά μου. Οι άνθρωποι γύρω που με έβλεπαν έτσι χαρούμενο, δεν μπορούσαν να καταλάβουν τον λόγο. Μακάρι να μας φωτίζει και να μας φυλάει όλους ο Θεός!